

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 3784/2006/FOR - Neuhrazení nákladů

Rozhodnutí

Případ 3784/2006/FOR - Otevřeno dne 10/01/2007 - Rozhodnutí ze dne 05/12/2008

Shrnutí rozhodnutí o stížnosti 3784/2006/FOR na Evropskou komisi (důvěrné)

Katedra chemického inženýrství univerzity X (dále jen „katedra“) uzavřela v letech 1994 a 1996 s Evropskou komisí smlouvy o výzkumu a vývoji. Dne 10. listopadu 2003 zaslala Komise katedře formální dopis, ve kterém požadovala „chybějící výkazy nákladů“ související s jednou z těchto smluv. Evropská komise uvedla, že pokud katedra nepředloží požadované výkazy nákladů do jednoho měsíce, nebude možné provést žádné další platby a vypořádání smlouvy bude považováno za uzavřené. Katedra na daný dopis nereagovala a Komise záležitosti smlouvy vypořádala s konečnou platností.

Poté, co se stěžovatel po dobu dvou let snažil, aby Komise změnila své rozhodnutí, obrátil se v prosinci 2006 na veřejného ochránce práv. Na základě svého šetření v průběhu roku 2007 veřejný ochránce práv zjistil, že za daných okolností, zejména s ohledem na výši případné ztráty na straně katedry vzniklé v důsledku odmítnutí Komise učinit další platby (96 832,32 EUR) v porovnání s výší celkových nákladů vzniklých na straně katedry (127 404 EUR), je řešení situace požadované Komisí zjevně nepřiměřené. Veřejný ochránce práv proto v dubnu 2008 navrhl smírné řešení a požádal Komisi, aby přehodnotila své stanovisko.

Komise odpověděla, že přehodnotila svou pozici a byla ochotna za účelem vypořádání záležitosti vyplatit dodatečnou částku 53 705,32 EUR. Katedra návrh Komise přijala. Stěžovatel poděkoval veřejnému ochránci práv za podporu, kterou katedře poskytl, a za podání návrhu na smírné řešení.

SKUTEČNOSTI, KTERÉ VEDLY K ŽALOBNÍMU DŮVODU

1. Ústav chemického inženýrství univerzity X (dále jen „Ústav“) uzavřel dvě výzkumné a vývojové smlouvy s Evropskou komisí v letech 1994 a 1996.
2. První smlouva o výzkumu byla podepsána dne 2. listopadu 1996. Doba platnosti smlouvy začala dne 1. prosince 1996 a skončila dne 31. května 2000. Celkový příspěvek z fondů Společenství přidělený na základě smlouvy činil 150 000 EUR. Ústavu byla do dvou měsíců vyplacena záloha ve výši 60 000 EUR.
3. První fáze projektu se týkala období od 1. prosince 1996 do 30. listopadu 1997. Vědecké a finanční zprávy týkající se tohoto období předložil institut dne 18. července 1999. Komise tyto zprávy schválila dne 13. července 2004. Celkové přijaté náklady za toto období činily 4 704,58 EUR (které byly odečteny od zálohy ve výši 60 000 EUR).
4. Druhá fáze projektu se týkala období od 1. prosince 1997 do 30. listopadu 1998. Vědecké a finanční zprávy týkající se tohoto období předložil institut dne 18. července 1999 a Komise je schválila dne 13. července 2004. Celkové přijaté náklady za toto období činily 25 868,10 EUR (což bylo rovněž odečteno od zálohy).
5. Třetí fáze se týkala období od 1. prosince 1998 do 30. listopadu 1999 a poslední fáze zahrnovala období od 1. prosince 1999 do 31. května 2000. Stěžovatelé uvedli, že vědecké a finanční zprávy týkající se těchto období předložil institut dne 30. října 2001. Požadované náklady činily 57 363 EUR (za třetí období) a 37 512 EUR (za poslední období). Komise však náklady týkající se třetího a čtvrtého období nehradila.
6. Komise zaslala institutu dne 10. listopadu 2003 formální dopis s žádostí o „chybějící výkazy nákladů“. Komise ve svém dopise informovala institut, že pokud Komise nepředloží požadované výkazy nákladů ve stanovené lhůtě (což bylo jeden měsíc od obdržení dopisu), rozhodne se neuskutečnit další úhradu a uzavřít smlouvu. Komise uvedla, že institut obdržel dopis dne 17. listopadu 2003. Podle jednoho ze stěžovatelů (koordinátora projektu) byl tento dopis „zklamaný“ (uvedl, že dopis neviděl a nevěděl, kde se nachází).
7. V červenci 2004 požádala Komise institut, aby vrátil částku 29 428,32 EUR z původní zálohy ve výši 60 000 EUR. Vzhledem k tomu, že institut byl rovněž příjemcem finančních prostředků na základě druhé smlouvy na výzkum, Komise tuto částku odečetla od plateb, které má ústav uhradit v souvislosti s touto smlouvou.
8. Dne 27. července 2004 informoval institut Komisi, že nesouhlasí s postojem, který Komise v této věci zaujala. Institut mu opět poskytl kopie všech příslušných výkazů nákladů.
9. Dne 21. srpna 2004 zaslal koordinátor projektu Komisi fax s podrobným vysvětlením stanoviska institutu. Požádal Komisi, aby situaci přehodnotila. Přiložil kopie všech výkazů nákladů pro první smlouvu na výzkum. Komise na tento fax neodpověděla.

10. Dne 30. září 2004 zaslal institut Komisi formální žádost o platbu. Komise dne 20. října 2004 formální žádost o platbu zamítla.

11. Dne 25. listopadu 2004 koordinátor projektu informoval Komisi, že nesouhlasí s postojem Komise. Uvedl, že předložil „chybějící“ výkazy nákladů, a požádal, aby byla provedena neuhrazená platba. Požádal rovněž o informace o všech možných odvolacích řízeních. Komise zaslala dne 29. listopadu 2004 dopis institutu, v němž jej informovala, že první smlouvu na výzkum „neotevře“. Neposkytla žádné informace o možných odvolacích řízeních.

12. Dne 1. prosince 2005 se institut písemně obrátil na generální sekretariát Komise a informoval jej o této otázce. Generální sekretariát odpověděl dne 21. prosince 2005 a uvedl, že není příslušným útvarem, aby se touto záležitostí zabýval, a předal korespondenci příslušnému útvaru. Příslušný útvar (který byl tímž útvarem, který odpověděl ústavu dne 29. listopadu 2004) opět zamítl žádost o platbu, pokud institut nepředložil důkaz, že výkazy nákladů byly skutečně zaslány Komisi dne 18. července 1999 nebo dne 30. října 2001. Dne 10. března 2006 žadatel znovu předložil Komisi výkazy nákladů.

13. Dne 25. května 2006 informovala Komise stěžovatele, že nebyl schopen prokázat, že zprávy zaslal v listopadu 2001, a potvrdila svůj postoj, že smlouva zůstává uzavřena.

K PŘEDMĚTU ŠETŘENÍ

14. Veřejný ochránce práv vyrozuměl stěžovatele, aby stručně uvedli, že Evropská komise:

- neoprávněně odmítl schválit výkazy nákladů předložené ústavem a následně nesprávně odmítl provést platby, o nichž stěžovatelé tvrdí, že byly splatné podle ustanovení první smlouvy o výzkumu;
- neodůvodnil své rozhodnutí odložit a odepřít platby splatné na základě první smlouvy o výzkumu;
- neposkytl institutu informace týkající se možných odvolacích řízení;
- na dotazy stěžovatele neodpověděla rychle.

15. Veřejná ochránkyně práv stěžovatelům rozuměla, že v souhrnu tvrdí, že by Komise měla:

- splnit své závazky týkající se první smlouvy o výzkumu zaplacením částky 67 404 EUR ústavu;
- zrušit své rozhodnutí o navrácení týkající se druhé smlouvy na výzkum a vrátit ústavu zpět částku ve výši 29 428,32 EUR.

ŠETŘENÍ

16. Veřejný ochránce práv obdržel stížnost (ze dne 21. listopadu 2006) dne 18. prosince 2006. Dne 10. ledna 2007 veřejný ochránce práv zahájil šetření stížnosti a požádal Komisi, aby do 30. dubna 2007 předložila stanovisko. Dne 7. května 2007 zaslala Komise své stanovisko, které bylo stěžovatelům předáno dne 9. května 2007 s žádostí o předložení připomínek do 30. června

2007. Připomínky stěžovatelů obdržel veřejný ochránce práv dne 10. října 2007. Dne 25. dubna 2008 předložila veřejná ochránkyně práv návrh smírného řešení a požádala Komisi, aby na něj reagovala do 30. června 2008. Dne 17. července 2008 Komise reagovala na návrh smírného řešení. Dne 22. července 2008 zaslal veřejný ochránce práv stěžovatelům odpověď s žádostí o předložení připomínek do 30. září 2008. Dne 8. října 2008 veřejný ochránce práv vyhověl žádosti stěžovatelů o prodloužení lhůty do 15. listopadu 2008. Dne 3. listopadu 2008 předložili stěžovatelé připomínky k odpovědi Komise na návrh smírného řešení.

ANALÝZA A ZÁVĚRY VEŘEJNÉ OCHRÁNKYNĚ PRÁV

Úvodní poznámky

17. První a druhé tvrzení a obě tvrzení úzce souvisejí. Z důvodu jasnosti se proto veřejný ochránce práv domnívá, že je nezbytné zabývat se prvním a druhým tvrzením stěžovatelů a souvisejícími tvrzeními společně.

Tvrzení, že Komise nesprávně odmítla schválit výkazy nákladů a neodůvodnila své rozhodnutí o odložení a zamítnutí plateb, a související tvrzení předložená veřejnému ochránci práv

18. Stěžovatelé uvedli, že institut předložil do října 2001 všechny příslušné vědecké a finanční zprávy požadované smlouvou.

19. Institut měl opakované kontakty e-mailem a telefonicky s Komisí po 10. listopadu 2003 (datum, kdy Komise zaslala formální dopis s žádostí o „chybějící výkazy nákladů“). Podle stěžovatelů však Komise navzdory opakované komunikaci s institutem neinformovala tento institut o tom, že další informace chybí. Institut tedy nevěděl, že výkazy nákladů, o nichž se domníval, že byly předloženy již v roce 2001, ve skutečnosti chybí.

20. Stěžovatelé uvedli, že bez ohledu na to, že institut neodpověděl na výzvu Komise ze dne 10. listopadu 2003 týkající se chybějících výkazů nákladů, učinil mnoho pokusů zjistit, které informace chybí. Stěžovatelé byli toho názoru, že ačkoli zpoždění při předkládání výkazů nákladů může odůvodnit zpoždění při platbě finančních prostředků (do doby, než budou předloženy výkazy nákladů), takové zpoždění by nemělo ospravedlnit úplné zadržení plateb.

21. Stěžovatelé uvedli, že bez ohledu na skutečnost, že odepření platby je v rozporu se smluvním právem, je rovněž v rozporu s vlastním kodexem řádné správní praxe Komise, který stanoví, že uplatňování kodexu by nikdy nemělo vést k uložení administrativní nebo rozpočtové zátěže, která není úměrná očekávanému prospěchu. Kromě toho stěžovatelé tvrdili, že takový postoj je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Evropského kodexu řádné správní praxe, který stanoví, že při přijímání rozhodnutí úředníci zajistí, aby přijatá opatření byla přiměřená sledovanému cíli.

22. Komise ve svém stanovisku uvedla, že její stanovisko plně souhlasí s čl. 21 odst. 4 všeobecných podmínek smlouvy, který zní následovně:

„Komise může rozhodnout, že nebere v úvahu žádné další náklady nebo neprovede žádnou další náhradu, poté, co písemně oznámí, že konečné výkazy nákladů neobdržely jeden měsíc“.

23. Komise dospěla k závěru, že proto neprávem neodmítla schválit výkazy nákladů a neodmítla neprávem provést následnou platbu. Komise vysvětlila, že uplatnila smlouvu podepsanou institutem a Komisí. Komise přitom uvedla, že neporušila kodex řádné správní praxe.

24. Pokud jde o otázku, zda Komise porušila evropský kodex řádné správní praxe, který stanoví, že opatření přijatá úředníky musí být přiměřená sledovanému cíli, Komise uvedla, že uplatnila smlouvu mezi institutem a Komisí. Komise dospěla k závěru, že tím neporušila kodex řádné správní praxe.

25. Pokud jde o tvrzení, že Komise dostatečně neodůvodnila své rozhodnutí odložit a odepřít platby splatné na základě první smlouvy o výzkumu, Komise vysvětlila, že platby byly zamítnuty, protože institut nepředložil výkazy nákladů ve lhůtách stanovených ve smlouvě. Komise uvedla, že to bylo jasně uvedeno v její korespondenci připojené ke stanovisku.

26. V reakci na argumenty předložené Komisí ve svém stanovisku stěžovatelé poukázali na to, že se Komise ve svém stanovisku nezabývala jejich argumenty týkajícími se nepřiměřené povahy uplatněné sankce. V tomto ohledu stěžovatelé poukázali na to, že všech technických cílů projektu bylo dosaženo – skutečně byly překročeny. Všechny vědecké zprávy byly předloženy správně. Stěžovatelé rovněž poukázali na to, že všechny výkazy nákladů byly předloženy před nebo po uplynutí lhůty (v závislosti na něčem stanovisku). Uvedli, že přestupek uváděný Komisí se týká nedostatku důkazů o tom, že údajně „chybějící“ výkazy nákladů byly předloženy včas. Stěžovatelé rovněž uvedli, že institut splnil všechny své povinnosti navzdory mimořádně obtížným překážkám, které Komise vytvořila, například když ignoroval korespondenci nebo zpožďoval odpověď a provádění plateb.

Předběžné posouzení veřejné ochránkyně práv vedoucí k návrhu smírného řešení

27. Komise uložila institutu celkovou sankci ve výši 96 873 EUR v důsledku toho, že stěžovatel nepředložil chybějící výkazy nákladů ve lhůtě stanovené v dopise Komise ze dne 10. listopadu 2003 (1).

28. Nebylo zpochybněno, že stěžovatel předložil „chybějící“ výkazy nákladů nejpozději do srpna 2004. Komise nezpochybnila věcnou dostatečnost těchto výkazů nákladů. Nebylo zpochybněno, že bylo dosaženo všech technických cílů projektu. Stručně řečeno, jediným důvodem pro zamítnutí výkazů nákladů předložených v srpnu 2004 byla skutečnost, že je Komise obdržela po uplynutí lhůty stanovené v dopise institutu ze dne 10. listopadu 2003.

29. Ve svém stanovisku určeném veřejnému ochránci práv Komise uvedla, že její rozhodnutí vydat inkasní příkaz a odmítnout všechny další platby je v souladu s čl. 21 odst. 4 obecných podmínek. Veřejný ochránce práv konstatoval, že čl. 21 odst. 4 obecných podmínek smlouvy

zní takto:

„Komise může rozhodnout, že nebude brát v úvahu žádné další náklady nebo neprovede žádnou další náhradu poté, co písemně oznámí, že konečné výkazy nákladů neobdržely jeden měsíc“ (zdůraznění veřejného ochránce práv).

Ustanovení čl. 21 odst. 4 přiznává Komisi smluvní právo nebrat v úvahu žádné další výkazy nákladů nebo neuplatňovat žádnou další náhradu poté, co písemně vyrozuměla jeden měsíc o tom, že konečné výkazy nákladů neobdrží. Veřejná ochránkyně práv však poznamenala, že existence smluvního práva neznamena povinnost toto právo uplatnit. Ve skutečnosti čl. 21 odst. 4 *nevyžaduje*, aby Komise nebrala v úvahu žádné další náklady nebo aby neprovedla žádnou další náhradu poté, co písemně sdělila jeden měsíc výpovědi o nepřijetí konečných výkazů nákladů. Spíše spadá do posuzovací pravomoci Komise, zda toto smluvní právo skutečně uplatňuje, či nikoli.

30. Rozsah prostoru pro uvážení Komise podle čl. 21 odst. 4 obecných podmínek bude určen platnými právními předpisy, včetně pravidel stanovených ve finančním nařízení (2) a jeho prováděcích pravidlech (3). Kromě toho by Komise měla při výkonu své posuzovací pravomoci rovněž zohlednit zásady řádné správy a obecné zásady evropského práva.

31. Zásada proporcionality je dlouho zavedenou obecnou zásadou evropského práva (4). Podle ustálené judikatury soudů Společenství zásada proporcionality vyžaduje, aby opatření přijatá orgánem Společenství nepřekračovala meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení jeho legitimních cílů, a aby v případě volby mezi několika přiměřenými opatřeními bylo nutné zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (5).

32. Finanční nařízení a jeho prováděcí pravidla rovněž vyžadují, aby orgán Společenství při ukládání správních a finančních sankcí dodržoval zásadu proporcionality. Veřejná ochránkyně práv připomíná, že například v souvislosti s granty článek 103 finančního nařízení stanoví, že:

„Je-li zadávací řízení nebo plnění zakázky stíženo závažnými chybami nebo nesrovnalostmi nebo podvodem, orgány plnění zakázky pozastaví.“

Jsou-li takové chyby, nesrovnalosti nebo podvody přičitatelné dodavateli, mohou orgány navíc odmítnout provést platby nebo mohou získat zpět již vyplacené částky v poměru k závažnosti chyb, nesrovnalostí nebo podvodu.

Ustanovení čl. 114 odst. 3 finančního nařízení stanoví, že:

„Správní a finanční sankce účinné, přiměřené a odrazující povahy může schvalující osoba uložit žadatelům vyloučeným podle odstavce 2, jak je stanoveno v článcích 93 až 96 a v prováděcích pravidlech k těmto článkům“ (zdůraznění doplněno).

33. Veřejná ochránkyně práv souhlasila s tím, že v zájmu řádné správy je Komise oprávněna

stanovit lhůty pro předložení výkazů nákladů v souvislosti s výzkumnými programy financovanými Společenstvím. Veřejná ochránkyně práv rovněž souhlasila s tím, že Komise může být oprávněna uložit určité sankce za opožděné předložení těchto dokumentů.

34. Ačkoli však Komise může být oprávněna uložit určité sankce za opožděné předložení dokumentů, tyto sankce musí být přinejmenším slučitelné se zásadou proporcionality. Zásada proporcionality vyžaduje, aby opatření přijatá orgánem Společenství *nepřekročila meze* toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení jeho legitimních cílů. Existuje-li volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba použít *nejméně omezující opatření*.

35. Veřejná ochránkyně práv upozornila Komisi na příslušnou judikaturu, zejména na *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd v. Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, kde Soudní dvůr rozhodl, že:

„ (...) automatické propadnutí celé jistoty v případě porušení podstatně méně závažného než nesplnění primární povinnosti, kterou má jistota sama zaručovat, musí být považováno za příliš drastickou sankci ve vztahu k funkci vývozní licence spočívající v zajištění řádného řízení dotčeného trhu “ (zvýraznění doplněno) (6).

36. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem, zejména výši sankce (96 873 EUR), ve srovnání s celkovými výdaji (127 404 EUR), veřejný ochránce práv považoval sankci uloženou Komisí za zjevně nepřiměřenou.

37. Veřejný ochránce práv měl za to, že je třeba zohlednit zvláštní charakteristiky smlouvy, zejména velikost smlouvy, a to i to, zda druhá strana splnila všechny své další povinnosti vyplývající ze smlouvy.

38. Pokud jde o otázku, zda institut splnil své další povinnosti vyplývající ze smlouvy, veřejný ochránce práv uvedl, že Komise nezpochybnila kvalitu provedeného výzkumu ani věcnou dostatečnost výkazů nákladů předložených v srpnu 2004. Ukázalo se totiž, že jediným důvodem, proč Komise odmítla provést další platby a pro vydání inkasního příkazu, byla skutečnost, že její útvary obdržely výkazy nákladů po uplynutí lhůty stanovené v dopise určeném institutu ze dne 10. listopadu 2003.

39. Veřejná ochránkyně práv nakonec konstatovala, že čl. 87 odst. 1 prováděcích pravidel k finančnímu nařízení stanoví, že:

„ Příslušná schvalující osoba může upustit od inkasa celé pohledávky nebo její části (...), pokud je inkaso v rozporu se zásadou proporcionality “ (zdůraznění doplněno).

40. S ohledem na výše uvedené závěry dospěla veřejná ochránkyně práv k předběžnému závěru, že Komise mohla provést nesprávný úřední postup. V čl. 3 odst. 5 statutu evropského veřejného ochránce práv se uvádí, že *„je- li to možné, veřejný ochránce práv hledá u dotyčného orgánu nebo instituce řešení, které by odstranilo nesprávný úřední postup a vyhovělo stížnosti. “* Veřejný ochránce práv proto předložil následující návrh na přátelské řešení.

„Komise by měla zvážit zrušení nebo upuštění od inkasního příkazu v souvislosti s druhou smlouvou na výzkum. Komise by rovněž měla zvážit provedení platby institutu za nesplacené částky požadované ve finančních zprávách za třetí a čtvrté období po provedení věcného přezkumu předložených výkazů nákladů.“

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho přátelském návrhu řešení

41. Komise ve své odpovědi uvedla, že nesouhlasí s tím, že výkon jejích smluvních práv vůči institutu představuje „sankci“. Konstatovala, že podle finančního nařízení a prováděcích pravidel je „sankce“ sankcí, která vyplývá z regulačních ustanovení nebo smluvních ustanovení (likvidovaná náhrada škody). Vzhledem k tomu, že „sankce“ není ve smlouvě stanovena za opožděné předložení dokumentů, není Komise oprávněna uložit smluvní pokutu za opožděné předložení dokumentů. Komise proto tvrdí, že nemůže souhlasit s názorem veřejného ochránce práv, že výše sankce byla zjevně nepřiměřená pouze z toho důvodu, že podle ní nebyla uložena žádná sankce.

42. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že čl. 20 odst. 5 obecné podmínky konkrétně odkazuje pouze na „vykázání konečných nákladů“, je Komise připravena návrh přátelského řešení částečně přijmout. Celkově je Komise připravena přezkoumat výkazy nákladů za třetí vykazovaný rok předložené v rámci první smlouvy o výzkumu. Komise však trvá na svém stanovisku, pokud jde o výkazy nákladů za čtvrté (a konečné) vykazované období, a nebude je brát v úvahu.

43. Výkazy nákladů, které budou vzaty v úvahu, jsou proto:

Vykazované období 1 (poprvé předloženo v roce 1999) – 4 703 EUR

Vykazované období 2 (poprvé předloženo v roce 1999) – 25 929 EUR

Vykazované období 3 (předložené v roce 2004) – 57 363 EUR

44. Celková částka, která má být vyplacena, tj. 87995 EUR, bude snížena o 3 781 EUR s ohledem na čl. 14 odst. 3 všeobecných podmínek, který omezuje převody mezi kategoriemi nákladů na 20 % původního přidělu. To znamená, že Komise je ochotna zaplatit dodatečnou částku ve výši 53 705,32 EUR, což podle Komise zvyšuje celkovou částku, která bude vyplacena v rámci první smlouvy na výzkum, na 84 277 EUR (7).

45. Komise rovněž uvedla, že když stěžovatelé v roce 2003 znovu předložili výkazy nákladů za období 1 a 2, vykázané částky byly vyšší než náklady předložené v roce 1999. Rozdíl činil 1 896 EUR. Tato částka není zahrnuta do částek uvedených v bodě 43 výše.

46. Stěžovatelé ve svých připomínkách uvedli, že institut přijímá návrh Komise na vyřešení této záležitosti zaplacením částky 53 705,32 EUR. Ústav oceňuje skutečnost, že Komise znovu otevřela spis a alespoň částečně souhlasila s tím, že návrh veřejné ochránkyně práv na

přátelské řešení přijme. Stěžovatelé poděkovali veřejné ochránkyni práv za podporu institutu a za to, že předložili návrh na přátelské řešení.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho přátelském návrhu řešení

47. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že Komise částečně souhlasila s návrhem veřejné ochránkyně práv na přátelské řešení. Stěžovatelé nabídku Komise přijali. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že v souvislosti s prvním a druhým tvrzením a souvisejícími tvrzeními nejsou opodstatněná žádná další šetření.

B. Prohlášení, že Komise neposkytla institutu informace týkající se možných odvolacích řízení *Argumenty předložené veřejnému ochránci práv*

48. Dne 25. listopadu 2004 si stěžovatelé ve své korespondenci s Komisí vyžádali informace o všech možných odvolacích řízeních. Komise ve své odpovědi ze dne 29. listopadu 2004 požadované informace neposkytla.

49. Komise ve svém stanovisku veřejnému ochránci práv uznala, že neposkytla informace o možných odvolacích řízeních, a omluvila se za tento dohled.

Hodnocení veřejného ochránce práv

50. Veřejná ochránkyně práv se domnívá, že je důležité informovat zúčastněné strany o odvolacích řízeních, která mají k dispozici, zejména v reakci na konkrétní žádosti o informace týkající se těchto odvolacích řízení. Komise však v projednávané věci uznala její chybu a omluvila se za ni. Veřejná ochránkyně práv na tomto základě předpokládá, že se Komise bude v budoucnu snažit těmto chybám předejít. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že v souvislosti s tímto tvrzením nejsou opodstatněná žádná další šetření.

C. Prohlášení, že Komise neodpověděla na dotazy stěžovatele *předložené veřejnému ochránci práv*

51. Komise ve svém stanovisku veřejnému ochránci práv uznala, že v odpovědi na dopis ze dne 12. listopadu 1999 a fax ze dne 21. srpna 2004 došlo ke zpoždění. Omluvil se za tato zpoždění. Poukázala rovněž na to, že ve všech ostatních případech reagovala rychle.

Hodnocení veřejného ochránce práv

52. Veřejná ochránkyně práv se domnívá, že je důležité neprodleně reagovat na korespondenci. Komise však v projednávané věci uznala její chybu a omluvila se za ni. Veřejná ochránkyně práv na tomto základě předpokládá, že se Komise bude v budoucnu snažit těmto chybám předejít. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že v souvislosti s tímto tvrzením nejsou opodstatněná žádná další šetření.

D. Závěry

Na základě svých šetření týkajících se této stížnosti veřejný ochránce práv konstatuje, že Komise částečně souhlasila s návrhem veřejného ochránce práv na přátelské řešení. Stěžovatelé nabídku Komise přijali. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že v souvislosti s prvním a druhým tvrzením a souvisejícími tvrzeními nejsou opodstatněná žádná další šetření. Žádné další dotazy nejsou opodstatněné ve vztahu ke třetímu a čtvrtému tvrzení. Veřejný ochránce práv proto případ uzavře.

Stěžovatelé a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Ve Štrasburku dne 5. prosince 2008

(1) Celkové neuhrazené náklady činily 96 873 EUR (tj. 57363 EUR za třetí období, 37 512 EUR za poslední období a další 1998 za první a druhé období).

(2) Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství, Úř. věst. L 248, 16.9.2002, s. 1.

(3) Nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství, Úř. věst. L 357, 31.12.2002, s. 1–71.

(4) Věc 11/70, *Handelsgesellschaft mbH v. Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, Sb. rozh. 1970, s. 1125. Viz také článek 5 Smlouvy o Evropské unii.

(5) Viz například věc 15/83 *Denkavit Nederland*, Sb. rozh. 1984, s. 2171, bod 25; Věc T-260/94 *Air Inter v. Komise*, Sb. rozh. 1997, s. II-997, bod 144; Věc T-216/96 *Conserve Italia Soc. Rozsudek Coop. rl v. Komise*, Sb. rozh. 1999, s. II-3139, bod 101; Věc T-186/00 *Conserve Italia Soc. Rozsudek Coop. rl v. Komise*, Sb. rozh. 2003, s. II-719, bod 83; Věc T-306/00 *Conserve Italia Soc. Rozsudek Coop. rl v. Komise*, Sb. rozh. 2003, s. II-5705, bod 127. Viz také čl. 6 odst. 1 Evropského kodexu řádné správní praxe.

(6) Věc 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd v. Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, Sb. rozh. 1985, s. 2889, bod 29–30. Viz rovněž věc C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG a Hauptzollamt Mannheim*, Sb. rozh. 1998, s. I-281, body 25, 30 a 31; Věc T-340/99, *Arne Mathisen AS, se sídlem ve věci Værøy (Norsko) v. Rada*, Sb. rozh. 2002, s. II-2905, body 106 a 126; Věc T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl v. Komise*, Sb. rozh. 2002, s. II-3731, bod 120; Spojené věci T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, *Vela Srl v. Komise*, Sb. rozh. 2002, s. II-4547, bod 395; Věc T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd v. Komise*, Sb. rozh. 2005, s. II-4973, bod 26; a věc 21/85 *Maas v. Bundesanstalt*

für Landwirtschaftliche Marktordnung, Sb. rozh. 1986, s. 3537, bod 23.

(7) Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že stěžovatel skutečně obdržel 4 704,58 EUR a 25 868,10 EUR za první a druhé vykazované období. Vzhledem k tomu, že Komise je ochotna zaplatit dodatečnou částku ve výši 53 705,32 EUR, celková částka vyplacená institutu bude činit 84 278 EUR.